

[Glønborg]

noget bedre end det, der var på bordet i Maastricht. Sagen er jo ikke så enkel, som udenrigsministeren forsøgte at fremstille det før, at alt er på skinner i de 11 andre lande. Der er også masser af mennesker i de andre lande, som er utilfredse med forhandlingsresultatet. Derfor siger jeg: Jamen lad os da så sige nej nu, for at der kan blive grundlag for at lave noget, der er bedre! Det er nu, vi har muligheden for at sige nej. Efter den 2. juni er det for sent.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes, hr. Glønborg skylder os andre at berette, hvad det er, der skal være bedre. Det har jo også noget at gøre med den diskussion, vi har haft med SF og med Fremskridtspartiet flere gange i løbet af i dag: Hvad er det så, der skal være bedre? Og hvad er det så, hr. Glønborg tror den danske regering kan forhandle igennem med de 11 lande, som i forvejen har strakt sig til det yderste for at blive enige med os og med hinanden om, hvordan det skal se ud? Hvad er det for ting, der skal være bedre? Og jeg vil også gerne spørge hr. Glønborg, om han kan fortælle, hvad Kristeligt Folkepartis holdning er. Ikke bare hr. Glønborgs egen, men også Kristeligt Folkepartis.

(Kort bemærkning).

Sønderby (V):

Det var til hr. Glønborgs bemærkning om det nordiske. Nu arbejder vi jo sammen i Nordisk Råd, og hr. Glønborg er først og fremmest dansker, blev der sagt lige før, men hr. Glønborg er også med i det samarbejde, vi har i Midtergruppen i Nordisk Råd.

Hr. Glønborg sagde, at man kunne bane vejen for Sverige og Finland. Jeg vil gerne spørge hr. Glønborg: Når nu den mulighed er der, at to, måske tre lande kommer med i det nordiske samarbejde, ville det så ikke være en fordel, at hr. Glønborg også sagde ja til, at Danmark kunne sidde med ved forhandlingsbordet, når forhandlingen med disse nordiske lande skal gå i gang? Ville det ikke også være til fordel for det nordiske samarbejde? Ville det ikke også give den nordiske dimension en lidt større flade at arbejde på, et større samarbejde på en række områder end dem, som hr. Glønborg også har drøftet i Nordisk Råd? Hr. Glønborg

har jo været med til i Nordisk Råd de sidste 3-4 år at diskutere Norden i Europa, og vil Norden i Europa ikke have fordel af, at Danmark var med ved forhandlingsbordet? Ville det ikke være en fordel, at vi var fuldt medlem, når Sverige kom med, når Finland kom med, eventuelt også Norge?

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Jeg vil gerne svare hr. Sønderby først. Jeg mener netop, at det vil være en fordel for os alle sammen, hvis vi som de nordiske lande kunne stå sammen i det stykke arbejde og nå frem til et bedre Europa. Når Sverige og Finland har ønsket at komme med, men det nu har vist sig, at i det mindste i Sverige er en stor del af befolkningen blevet betænkelig, udlægger jeg det sådan, at den svenske befolkning er blevet klar over, hvor meget ufuldkomment der er i Maastrichtaftalen. Det er derfor, de siger nej, de vil alligevel ikke være med. Hvis Danmark ved at stemme nej den 2. juni kunne medvirke til, at vi bliver stående på det gamle niveau et stykke tid endnu, kunne de nordiske lande jo nå at komme med og præge forhandlingerne om de næste skridt i det europæiske samarbejde. Så det er altså ikke helt så tosset, som hr. Sønderby vil udlægge det.

Når fru Elisabeth Arnold spørger mig, hvad der skal være bedre, skal jeg nøjes med at pege på én ting. Ordet subsidiaritetsprincip blev puttet ind i traktatændringsforslaget i sidste øjeblik, fordi det lød godt. Jeg synes, det ville være fint, om man tog sig tid til at udmønte i paragraffer og klar tekst, hvad man mener med subsidiaritetsprincippet. Vi er jo glade for det princip alle sammen, men der er jo ikke meget kød på det, som det ser ud lige nu.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Nu er hr. Glønborg selvfølgelig undskyldt, i og med at hr. Glønborg ikke er medlem af Markedsudvalget, så der kan selvfølgelig godt være et informationsproblem her. Men jeg synes, at når hr. Glønborg siger, at vi bør vente lidt, overser hr. Glønborg, at et af hovedargumenterne i det forberedende arbejde med traktaterne har været en fælles tysk og dansk frygt for, at det skulle blive forsinket så meget, at